

KISS ANNA

HOLDAK, HAVAK, MAPPÁK

(A Dativus ciklusból.)

Költözöm,

falaim konganak
a szélben,
csöndek elevenülnek,
függönyök,
könyvhalom fölött
lepkék tapsolnak a
falon,

ilyen a lepkék

első éjjele,

sinekre, kavargó
tamariszkuszokra
virrad, lengő
ajtókkal, ablakokkal.
Távolodtok kies
albérletek, szőlő édes
fürjei a tálon,
dübörögnek őszi
vagonok fejünknel,
milyen béke van
itt!, mondd, az Öv
utcán levél söpör át,
kóbor macskák várnak
csodára, nálam
felejtett kulcsaid –

télen útnak ered
muszka vonatom
Pétervárra, hónapokra,
és ittmaradsz, és
befűlsz árva
szívedbe, eltérül
holdjával a hajnali
ég, hiányodtól
fogyatkozik,

visz a lábam,

tart a kezem, villamos
 sikoltoz, halna
 utánad mindenem,
 zsadányi árkok
 füve süvöltöz,
 vágom a nyári zöldet,
 húzkodom felemás
 kiskorom lomjait,
 falnak fordult fiókok,
 nem kerül helyére
 semmi!, kútjába
 bámulok, „benne látom
 testvérkémet
 bíborba, bársonyba” –

éhségem,
 szonjúságom a
 holdban, szótáratat
 ütök fel, hogy
 velük szólj hozzám,
 mintha élnél, a kutyák is
 szűkölnék tőlem.

Nyárból,

őszből már télbe,

új hó a kavargó
 tamariskuszokra,
 a veszteglő
 vagonok jelre várnak,
 de csak a szeles
 sarló fenn,
 nyitva az ablak, hó
 gyűlik a padlón,

hagyom, már
 hozzám tartozik,

verslapjaim,

téli feltámadásom.

Világos almák
 fagynak így vízbe,
 ahogy a test
 virul, róka-sapkám
 végei fehérén
 hátamat verik,
 mappát cipelő alakok

erednek utánam,
hát jól van!, ilyen a
rókák élete, kik
hóban hemperegnek,

hát jól van!,

lesznek évek!,

róka-fehér
villámlás a havon!,

mint fagyott
almák a vízből,

világolok.

LEPKÉK, ÁRNYAK, UTAK

(A *Dativus* ciklusból.)

Vén iskolák, a

vásott nyúgeikkel,

hol a vers rózsá- és
szőlőlugas,
bújkálnak benne,
árny-alakkal („kedv,
remények, Lillák”),
lapoznak, meghatódnak,
érzékeny felnőtt-félék,
nehéz megválni
tőlük – e pályát
mívelni, elhagyni is
meghatottság nélkül...!,

de belezúg a szél,

de visz az élet,
váltott lovaival, lepkés
falai közé, kelek, mikor
kelek, virrasztok versen,
félbehagyott levélen,
(még nem zárják az
ajtókat, nincs ki elől),
akik padlómra ülnek,
nyomatokkal,
árnyaikkal vesződnek. Az
vetül égre, falakra,
merített papírra, de
szökik nyomtatóik
hengerei közül, az
árnyak ravaszabbak,

nehéz szeretni
valakit, aki árnyakkal
vesződik, mind, mint
valami ritka svájci óra,
mibe alkotója
valamit még bezárt –
s tudja a bánat,
hogy kerülnek mindig a
közelembel, tudja a
bánat!, az élet váltott

lovai sötétek,

utakra visznek,

ki szabad, mint a
lepkék, otthon lesz a
világban is,
felbök a hülyék
orra előtt, szóljanak
bármilyen nyelven!,
mert visznek vizeken,
kihalt pusztákon át
vadidegenekkel

kik nem árulnak el,

oly régiek

nyomában járok,

hogyan felragad, suhog a
nagy madár, holdak
napokkal keverednek,
újra kelek, mikor kelek,
mint a meggytolvaj
csóka, ki rájár a tálra,
ablakomnál.

Virrasztok varráson,
versen, az ég lassan
fordul felettem, ó,
szabad évek!, lehullnak a
papírlapkék
álcázott lehallgatók
a többivel – ugyan! –
a lélegzetem túl
mi hallható még?,

csak szél,

átváltozások.

Valamit
tudnak a lepkék
gubóikon belül, mit a
papírlapke nem – s a
lepkeitatók árnyai is
másféle árnyak, mind

hozzád közeliek.